

Kontra Ferenc

EGÉR

I.

Felriadtam álmomból. Egy riasztó kapcsolt be a parkolóban. Bár kialakatlan voltam, az éles, zongoraművet ismétlő hang visszazökkentett a valóságba.

Ezentúl nem foglalkozom mással, mint skandináv krimik írásával. Majd meglátjuk, meg lehet-e élni belőle. Elvégre amit az utóbbi időben átéltem, bőven szolgáltat hozzá anyagot. Kábán meredtem a képernyőre, kezem az egéren, és belekezdtem. Ami kikíváncozik, annak ki is kell jönnie.

A kékeslila hortenziák ligetéből csak egy teleobjektív lőállása nyúlt előre, ez a látvány fogadott, amikor a fényes terembe léptem. A díszlet azonban mindig megtévesztő, mert igazából csak egy sor cserépbbe ültetett virág szorongott sűrűn egymás mellé rakva egy zöld bársonnyal bevont palánk mögött, hogy ne potyogjanak le a színpad széléről, és takarásban maradjanak a műanyag cserepek. Ugyanilyen anyaggal vonták be a pulpitust az oda vezető három lépcsővel együtt.

A teremben szinte tapintható volt a tapintat. A három ajtónál három hölgy mosolygott, és mutatta az irányt, hogy merre. Mintha az operában lettem volna, hogy még a helyemre is kísérnek. Mindenkinek zavart láttam az arcán, mert nem jegyünk volt, hanem meghívónk. Teljesen egyforma. Mégsem oda ültünk, ahova akartunk. Nem kellett sokat töprengenie senkinek, mert az ültetők mindenkinek pontosan tudták a helyét. Hogy melyik sorba tessék. Egyszeriben kasztrendszerben éreztem magam, ahol nem az első öt sorban, nem is a második öt sorban, hanem a következők valamelyikében van a helyem. Azon gondolkodtam, hogy ezt az ültetők honnan tudják, nincs náluk lista. Bemagolták. Valaki megírta? Vagy illik azt tudni, kinek hol a helye. Biztosan az első sort fényképezik.

Hiába volt meghívóm, hiába vártam, hogy érkezzen az énekelt verseket játszó együttes, melynek koncertjére jöttem, igazából nem voltam tisztában vele, hogy melyik rendezvényen vagyok. Filmrendező barátom telepedett le mellém, a másik oldalamon pedig pszichiáter

ismerősöm foglalt helyet, örömmel üdvözlöttük egymást, elég ritkán találkoztunk.

Megtelt a terem. Néztük a hortenziákat, és sokáig nem történt semmi. Mígnem sustorgás hullámzott végig mögöttem: „Megérkezett a tanácsos asszony.”

- Ez egy gonosz nő - mondta a filmrendező barátom, és mindjárt sorolta is, kiket rúgatott ki eddig az utcára, kiket hozott lehetetlen helyzetbe, kikre volt féltékeny, és miként állt bosszút.

- Miért? Mit vétettek ellene?

- Semmit. Egy beteg elme.

- Ez a szervilitás, ami körülveszi, nagyon gáz. A művészet ebből nem maradhatna ki?

- Miből szokott a művészet kimaradni?

Megszólt a fejemben a riasztó. Kicsit erősnek tartottam a felsorolást, nem tűnt szörnyetegnek első ránézésre. De majd megismered, majd meglátod, még nem tudod, ismétlődött, visszhangzott kánonban körülöttem. Találgatták, ki lesz a következő. A teremben mindenkit ismertem.

A látvány valahol hátul kezdett alakot öltetni, ahogy elindult a hosszú teremben, hogy ez a vonulás minél tovább tartson. Egyre közelebről láttam, már hallottam is, hogy valamelyik sikongó hajbókoló a frizuráját dicséri. Figyelem tátott szájjal, hogyan köszönnek neki, hogyan üdvözlik, hogyan hajolnak meg előtte rokokósan. Egyre mesterkéltében. Nem úgy, mint akit vártak, nem úgy, mint egy színésznőt, aki szép és kedves, nem úgy, mint akit szeretnek, nem úgy, mint akinek tekintélye van. Talán félnek tőle? Végül is ez egy hatalmi demonstráció.

A belépőt jobban megrendezték, mint magát az előadást. Egyedül sétált végig az akadálymentesített színháztermen, rafinált taktikák egész arzenálját bevetve, meg-megállva, egy-egy befolyásosabb üzletembert spontán üdvözölve, egy hosszú snittben operettesen végigmosolyogva a termen, amit fegyelmezett kisdíákként teleült már mozdulatlanul rég a várakozó közönség.

A mögöttünk lévő sorban két fiatal tanárnő irigykedve tárgyalta meg, hogy ez a nő bármit megvesz: embert, ruhát és díjat egyaránt. A hajbókolás önbizalmat ad. Ha ennyien gazsulálnak neki, miért ne gondolná, hogy rá is szolgált. De miután elhaladt, az arcok eltorzultak, mert ez a szenvelgő áhítat undort keltett. Vagy csak utálatot?

Pszichiáter ismerősöm frappánsan foglalta össze, amit láttunk:

- A rejtett agresszívek megtévesztően udvariasak, kedvesek és megnyerők lehetnek. Tudják, hogyan keltsenek jó benyomást, és hogyan vegyék le a másikat a lábáról azzal, hogy elolvasztják az ellenállást. Tudják, mit kell mondaniuk és tenniük ahhoz, hogy áldozatuk levetkőzze összes bizalmatlanságát, és megadja nekik, amit akarnak. Gátlástalan, alattomos és aljas módon küzdenek.

A morajlás lassan elcsitult a teremben.

- A hatalomnak folyton demonstrálnia kell: egy katedrálisban kell felmutatnia azt is, ami teljesen jelentéktelen.

Felment a színpadra, szétment a függöny, végigsétált a kékeslila hortenziák előtt. Mire a pulpitushoz ért, kihunytak a nézőteret megvilágító fények, és már csak őt világította meg egy éles reflektor. Nem látszott senki és semmi rajta kívül. Lebegett felettünk, és a kezével is beszélt. Meglepően követhetetlenül, ahogyan az igazán nagy szónokokhoz illik. Erőszakosan és fegyvelmezően adta elő az egyedül üdvözítő kulturális stratégiát. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy minden úgy lesz, ahogyan ő mondja: mi és ki legyen a színházban, a könyvtárban, a folyóiratnál, a könyvkiadóban, az újságnál, a múzeumban, az iskolában, a tévénél és a rádiónál. Mindenki a diktatúra prédája.

Szánalmas ez az akarás. A háta mögött azt mondták róla: az iskolában még csak nem is szavalhatott az a gyerek, akinek nem tetszettek a szülei. Nem is a pártnak, hanem személyesen neki.

Jöhetett volna végre már az az istenadta koncert, de a kínos kultúrafegyvelmező beszéd csak nem akart véget érni. Mellettem halkán tovább folyt a lélekelemzés:

- Ez a nőszemély képtelen belátni, hogy nem feltétlenül jár neki valami csak azért, mert igényt tart rá, mintha övé lenne az egész világ. Miután megtanulta megszervezni, ami kell neki, legyőzhetetlennek képzei magát, ami tovább növeli amúgy is túlméretezett önképét.

A tézisei valóban alátámasztották mindazt, ami ebben a kis kultúrában történt az utóbbi évek során. Most már csak a megemlékezések és évfordulók voltak hátra. Egy újabb hosszú fejezet, ami váratlan felütéssel kezdődött: *Líbe Straumm, szó bennszakad, hang fennakad*, körülnéztem a sötét teremben, szerintem mindenki megszorult a levegő, és azon volt, nehogy a gázok másfelé távozzanak. A szónok ebből mit sem észlelt, hiszen elvakította a reflektorfény. Talán tükör

előtt gyakorolta. Hosszan indázó mondatok jöttek az emberi tehetség nagyságáról, a feledhetetlen zongoraművésről, komponistáról. Aztán megint jött a Líbe Straumm, olyan S-t sercintve felénk, mintha a mikrofonba köpne.

Tapintani lehetett a feszültséget a levegőben, hogyan villant át mindenkinek az agyán, hogy Liszt Ferenc évfordulója van, de a szónok nem mondja ki a nevét, csak ismételteti ezt az enigmát, amivel a saját műveltségét akarja fitogtatni előttünk a mű eredeti nyelvű kiejtésével. De amikor negyedszer is kimondta egy metafora kellős közepén, akkor már nyilvánvaló volt, hogy az ismételtetett címnek valamiféle retorikai kódként kellene működnie, a papírról elszántan felolvasott szöveg azonban több sebből vérzett, a végére teljesen zavarossá vált. A teremben tapintani lehetett a feszültséget. Nem nézők ültek ott, hanem egy birkanyáj. Ebben a teremben minden egyes ember tudta, hogy a szónok mekkora bakot lőtt.

- Kájne ánungja a némethez. Ha még életében nem hallotta kiejtve egy mű címét eredetiben, akkor segítséget kérhetett volna - morgolódott a filmrendező.

Ott ücsörgött ennek a kis kultúrának a teljes értelmisége.

A teremben talán kivétel nélkül mindenki intelligensebb volt nála, de mindenki hallgatott. Pisszenés sem volt, nem röhögött fel senki, holott kikívánczozott.

Dehogy is, nem úgy van az: én rosszul ítélem meg, lám, mert a tanácsos asszonyt ámulattal hallgatta a pozícióját féltő karmester, a kormánytárcára áhítózó sebészorvos meg a tóparti parcellára pályázó ügyvéd úr is. Líbe Straumm, jól artikuláltnak, tagoltan, érthetően elhangzott a kultúra kivégzésének kegyelemdöfése, és felcsattant a taps. Az első sorokban állva csapkodták a tenyerüket percekig.

Nem tudtam, hogy erre is van tudományos terminus: a rejtett agresszív személyiségű emberek többféle tanulási hiányosságot mutatnak.

A közönség fényárban úszott, pásztáztak, egy-egy arcot élesítve, a kamerák. Csak én pihentettem a kezem protestálva a karfán, ez a képkocka is ott lehet kiélesítve az archívum sötét, kifeszített angyalszárnyán. Kapaszkodott belém a szék, és úgy éreztem, eljött a vég. A *Kabaré* című filmben ültem a tükör mellett, ahonnan visszatekintett rám a saját jövőm.

Már azt hittem, kivétel nélkül mindenki a beszéd tömegpszichózisa alá került, amikor kifelé tülekedve váratlanul felcsattant egy egyszerű, őszinte kérdés:

- De hát ki ez nő?

Őszinte megrökönyödéssel érdeklődött egy szemüveges fiatalember, akit újoncként valamelyik külképviseleti szervtől küldtek, hogy tiszteletét tegye a rendezvényen. Ahogy sodródunk az ajtó felé, a zeneszerző mert csak válaszolni neki:

- Elena reinkarnációja.

- A szerelmi álmok tárgya - kuncogott az egyik tanárnő. - Líbe Straumm.

II.

Egyik napról a másikra történt. Volt, aki külföldre ment. Volt, akiket menesztettek. Az újságot tönkretették. Hitelét vesztette.

Akkor már a kezembe sem vettem hónapok óta az újságokat. Eszembe jutott a vég kezdete, amikor először tettem fel magamnak a kérdést, hogy ez az én újságom-e még, vagy csak egy belterjes társaság hatalmi játékszere. A tradíció ignorálása öncélú tekintélyelvűséget teremtett. Nem gondoltam, hogy lehet ennél rosszabb is.

Ültem a gépem előtt, néztem a levelezőprogramom, mint a moziban, valaki megnyitotta az egyik leveletem, aztán egy másikat, aztán továbbgörgetett az egerrel. Bambán néztem a képernyőmet, meg sem érintettem az egeremet. Biztosan képzelődöm. Ugyan miért éppen ezek érdekelnek valakit?

Ezek engem figyelnek? Vagy ez lett a rögeszmém?

Nem egyszerre adták be a mérget, hanem naponta egy kiskanállal, amennyi egy rágcsálónak kell.

Mindennap elvettek valamit.

Törölték a honlapomat. Aztán a telefonszámomat. Töröltettek minden listáról, ahonnan csak tudtak, nehogy valakinek még eszébe jusson akár egy meghívót küldeni.

Előbb-utóbb úgyis megtudja mindenki, hogy már nem is létezem.

Fogyott körülöttem az oxigén. Egyik nap kezeket éreztem a torkomon, máskor úgy írtam, mintha gyomorszájon találtak volna, és a görcs csak nem engedett felegyenesedni.

Ez volt a hivatásom, amit komolyan vettem. Eszembe jutott az éjszaka közepén, milyen sokszor megtörtént a harminc év során, hogy éjfél után értünk vissza valamelyik élőújságról, végtelenből érkező, hosszú utakról, isten háta mögötti kis falvakból, és sose haza mentünk mindjárt.

Nem. Mire a kiadóház elé értünk, tudtuk, hogy a portás már átment az udvaron, hogy hozzon egy nyalábnyit a makulatúrából, ezek voltak az első, maszatos próbapéldányok; szerettem a frissen nyomtatott újság festékszagát, kiváltságnak éreztem, hogy a kocsiban fáradtan, elcsigázottan kinyithattam a holnapi újságot, mindenki más előtt olvashattam bele, és ezt vihettem haza, mint a frissen sült hajnali kenyeret. Farkasok óráján eszembe jutott, hogy hosszú éjszakai útjaink tele voltak a nyugdíj előtt álló kollégák történeteivel, nevetségesekkel és szomorúakkal, hogyan játszották ki a cenzúrákat, hogyan csináltak majmot a politikusokból, hogy észre se vegyék – így adták át nemzedékről nemzedékre a lap apokrif történeteit.

Több nemzedék irodalmi törekvéseit közöltem, javígtattam a művészeti mellékletben másfél évtizeden át, ennek révén sokan már középiskolásként ismertté válhattak. Akkor jutott az eszembe hirtelen, hogy a mi történeteinket senki sem adja tovább, mert nem lesz kinek, ezt a hagyományt felszámolta a gyűlölet, a féltékenység, a szolgálalkúság.

Mindig azt hittem, hogy diktatúra csak múlt korok íróinak negatív utópiája, ami csak a történelem vérzivataros idején fordulhatott elő. Nem gondoltam, hogy ebben a kicsinyes provinciában még a káderkérdéseket is a hiúság vezérli. A legősibb babona: ha nem írják le a nevem, akkor nem is létezem.

– Egyetlen műnek sincsen minősége, arcra megy, kacagott a kisegér – lemászott a gépem mellől, és elbújt a sarokban a könyvkupacban. – Csak az arcok halhatatlanok, a szöveget úgysem jegyzi meg.

Közről láttam, hogyan válnak rögeszméik rabjaivá, félelmüknek nem volt határa, annyi potenciális veszélyforrást láttak maguk körül, hogy félelmükben eltávolítottak egy kisebb Gulágra való embert. A testvériség-egység nevében véghezvitt kontraszelekción a mostani diktatúrához képest kutyafüle volt. Életbe lépett a kollektív amnézia és a bírálhatatlanok uralma.

– *Senkije sincs, nem éri gyász, akire csak egy párt vigyáz* – dúdolta a kisegér. – Légy büszke rá, hogy egy egész hadsereg tart szemmel, tudod, mekkora energiát emészt ez fel?

Bármilyen nevetséges ma már Elena kiskosztümje a krokodilbőr retiküllel, emlékezni sem kellene rá, de Moyses Márton néhány fennmaradt verse miatt mégsem merül a feledésbe.

Munkanélküli lettem, és tisztában voltam azzal, hogy amíg élek, én itt állást nem kaphatok. A hatalomféltés orvosi esete. Amit ember ellen

el lehet követni, azt mind elkövezték már. Egyik kolléganőmet sikerült a halálba kergetniük.

- Állíts nekik emléket, kövessék őket a szavaid, mint a döglegyek! Régebben az írókat ilyen izgató írások miatt simán kivégezték vagy börtönbe vetették – cincogta a kisegér. – Legyél kívülálló, mint én, valóban szabad vagyok, sehol sem fogadnak be, mindenütt csapdával, méreggel várnak.

Nem gondoltam, hogy mindenki ellenáll, de azt sem, hogy ennyire megéri a hatalom lakójának lenni. Elővettem a tintaceruzámat a vázlatoknak, nehogy valamit vagy valakit kifelejtsek a visszaemlékezéseimből, annyi nyomasztó történet részese voltam, hogy skandináv krimiket írhatnék álneven életem végéig. Megtettem a szükséges előkészületeket ebben a virtuális börtönben a saját életminőségem érdekében.

- Ne sajnáld magad, mert kettérágom a tintaceruzádat! – cin-cin-cincogta a kisegér.

Rájöttem, hogy a feketelistát először az érzékeli, aki szerepel rajta. Sose gondoltam volna, hogy nekem itt soha többé nem jelenhet meg egyetlen sorom sem. Igen, a kultúráról van itt szó, nem az állattenyésztésről. Nem gondoltam, hogy egy egész irodalmat meg lehet hamisítani, visszamenőleg is. Ki lehet valakit törölni a lexikonokból is. Egy diktatúra minden apróságra ügyel. Leépült agyműködésre valló rövidlátás. Úgy cselekszenek, mintha utánuk a radír jönne: mintha minden el lenne felejtve. Mintha nem őrizné meg a köztudat a cinkosok nevét. Likvidáló hatalmuk múlhatatlanságában hisznek, műveket hamvasztanak, mint a könyvégetők.

Hajlamosak vagyunk önmagunkban kételkedni, és magunkat hibáztatni, amiért arra vetemedtünk, hogy hittünk ösztönös megérzésünkben a manipulálók karakterét illetően. És veszte fejünkre még le is mertük ezt írni. Milyen megnyugtató, hogy azóta nem vagyok egyedül ebben az elszigetelt szellemi bugyorban, ahol elővesz a légszomj. Bizony, bizony, a hurok.

- Beszippant ez az örvény, besétálunk a csapdájukba, ha sürgősen nem kötjük le a figyelmünket valamilyen kreatív tevékenységgel – mondta a kisegér. – Nem látod ezt a fáradt, önképzelt elitet, nem unod még őket?

A kiskanálon már nem méreg volt, hanem méz. A mocsár helyén kilátó magasodott, ahonnan messzebbre láttam, mint valaha. Bizakod-

va tekintettem a jövő felé, mint egy szocreál munkásőr, a hegyen túl már oszlott a szürkület, elindultam az ösvényen, és már élvezni tudtam kifehéredésem szabadságát a papíron.

A legjobb hársmézet fent gyűjtik a Zangyalon a méhek. Lent, a földszinten van egy kis üzlet, mindig ott veszem.

Eolvastam a mailjeimet, Zubáj írt, eladta a furgonját, és vett egy dzsipet. Megkérdeztem tőle, tudna-e valami munkát, kipróbálnám magam Innsbruckban, az mégiscsak jobb életminőséget jelentene.

Azonnal jött a válasz: miért ne, írni itt is lehet. Sosem késő váltani. Itt legalább nem kell megfelelni senkinek.

Sosem gondoltam volna, hogy ezt majd egyszer éppen Zubájjal fogom megbeszélni, mert a régi barátaim, akik számítanak, majd egzisztenciájukat féltve sorra elhúzódnak.

- Ellenben akik kiálltak melletted, a nevüket adták, nem is kevesen, egyetemek és szakmai szervezetek, az egész független sajtó, ez is fennmarad! Mindannyian nyilvánosan tették, és ezt köszönd meg nekik! Mert ez több is annál, mint amit egy emberért itt értelmiségi körökben valaha megtettek - ezzel a figyelmeztetéssel búcsúzott tőlem a kisegér.

A botrányok füstölögnek kicsit, majd kihunynak. A rengeteg becstelenség és korrupció egy idő után kioltja egymást. Elomlik a tiltakozás ereje és beborít mindent a beletörődés, a megalkuvás, a megvásárolhatóság, a kivárás, a lapulás és a méla apátia légköre. Nem jön el az igazság pillanata. Nem kér bocsánatot senki. Néhány hónap elég a felejtéshez. Ha akarod, ezzel ébreszt a nap fénye mindennap. Mert a te fejedben dől el, meddig akarsz ezzel ébredni. A nap pedig éppúgy ragyog közben, ahogyan szokott. Rád köszönt a reggel, ideje ráncha szedni a gondolataidat. Ne mások döntsék el a jövődet.

III.

Délig aludtam.

Pontosan ilyen lett következő napom is, közben csak a fejemet törtem, aztán úgy múlt el fölöttem az éjszaka, hogy észre sem vettem. Belefogtam a visszaemlékezésekbe.

Felhúztam a redőnyt, kitártam az ablakot, kókuszillatot hozott felém a szél. Csak ez az átkozott riasztó ne szólna. Kikönyököltem, és úgy tűnt, hogy odalent valami gubanc van.

Ekkora zajban nem tudtam volna visszatérni a géphez, és az írásra koncentrálni. Valamikor éjfél tájban kezdtem el, és mire meglett a krokodilos történet, kóvályogva indultam a konyha felé, hogy feltegyem a tevizet, csodálkozva közben, hogy hova lett az éjszaka. Úgy lett újra reggel, hogy nem is érzékelttem az eltávozott napot.

Máshonnan is kikukkantottak. Az udvaron mintha nyílt színi előadás zajlott volna, valami álombeli abszurd, amit bárki megtekinthetett a saját erkélyéről.

Ásítózva álldogáltak. Róluk fogom mintázni a figuráimat, beleírom őket a krokodilos álomba. Aki nem álmodik, az éppen olyan, mint aki nem verejtékezik: a mérgező anyagok benn rekednek a szervezetben. Ami kikíváncozik, annak ki is kell jönnie.

Félig vagyok csak ébren. De úgy látom, egész éjszaka nem aludt senki a környéken. A parkolóban szabálytalan időközönként folyton felvissított a riasztó. Fejek tűntek fel folyton itt-ott a firhangok mögül.

- Mi ez a dzsembori?

- Ha azonnal nem hallgattatják el, hívom a tréler!

Lámpák gyúltak és hunytak el a lakásokban. Valaki kidobott egy befőttesüveget.

- Add kölcsön a pisztolyod!

- Attól még nem hallgat el.

- Megkeresem a gazdáját.

Hajnalban már egy csapatnyi álmatag lakó toporgott türelmetlenül az agresszív furgon körül, úgy méregették, mintha élő organizmus lenne, valamiféle átmenet az állatok és a gépek világa között, jellemhibás lenne, amit csak egy szerelő tudna orvosolni.

Ott álldogáltam én is ráérősen, karba tett kézzel a többi munkanélkülivel egy sorban.

Végre megérkezett a jármű tulajdonosának felesége.

- Mi van, nem mert idejönni a férjed? Be van szarva, mi?

- Nincs itthon, magával vitte a furgon kulcsát is.

Csalja a feleségét, sutyorogtak egymás közt a szomszédasszonyok. Már meg sem lehetett különböztetni, hogy ki beszél, mert olyan egyformák voltak a hangsúlyok, a mondatok, az indulatok.

Még nem indultak munkába, ez még az éjszaka része volt, a pirkadat, a farkasok órája, ilyenkor még felhallatszott minden szó.

- Nem a középkorban élünk, a telefont is feltalálták.

- Éppen ez az, a mobilját meg itthon felejtette.

- Nagyon siethetett.

Az emberek egymásra néztek, bizalmatlanul méregették a nőt. Töprengtek, elhiggyék-e ezek után egyetlen szavát is.

- És mi az istennek ordít a riasztó?

- Éppen ez az: egér van a furgonban, és amikor a riasztó mozgást észlel, akkor bekapcsol.

- Mi a fészkes fenét mászkál az egér? Még korán van. Ha aludna, a riasztó se alarmozna.

- Az autó hátsó része tele van áruval, biztosan valamelyikládában van, és az élelmiszert dézsmálja. Ilyenkor folyton bekapcsol.

- És melyik boltban árulnak egérrágta kaját?

- Most mit csináljunk?

- Adjátok gyorsan el valakinek az egész autót, szőröstül-bőröstül!

- Akkor szerezz rá vevőt, de azonnal, hogy még kialudhassam magam.

A riasztó elhallgatott. A nők kórusban kérdezték:

- Nincs se macskád, se egérfogód?!

- Mindkettő van, de a csapda nem fogja meg, nem tudom, miért, pedig tuti, hogy van egér, mert érzem a szagát, látom az ürüléket is. Néha takarítom, na. A macska meg nem tud bemenni az autóba.

- Hát ha a macska nem tud bemenni az autóba, akkor talán ki kéne neki nyitni előtte az ajtót, és betessékelni.

- Vagy lusta szobacicád van, és csak fekszik a kanapén? Mondjuk, lenne egy kis méreg, éppen csak megkóstolná. Mindennap nyalintana belőle.

- Ki van zárva - háborodott fel a furgon tulajdonosának felesége.

- A méreg miért van kizárva? A legjobb megoldás - szólalt meg a kórus.

- Akkor megmérgezném az árut is.

- Az egérszaros árunak már úgylis annyi. Egy kis méreg már csak fűszer lenne benne.

- Ha a mi macskánkat betenném az autókba, kiszagolná, hova kell állni, és ott állna mozdulatlanul három és fél órán keresztül, amíg kidugná a pofáját az a rusnya egér, és elkapná. Én ezt hívom macskának. Annyi nem elég ám, hogy tud nyávogni, hízelegni, dorombolni meg a körmével a kanapé kárpitját kaparászni.

- Itt most nem az a kérdés, hogy nekünk szobacicánk van-e, nem fogom elmagyarázni, hogy miért nem fogja meg az egeret az autóban, magam sem tudom az okát. A környéken vadászgat, naponta, és van úgy, hogy öt egeret is hazahoz, de fogalmam sincs, miért nem az autóból halássza ki. Ennyi. Ne idegesítsetek még jobban, már a nyugtató sem használ.

- Én betettem egyszer a csattanós-rugós egérfogót az anyósülés alá, kolbászcsalival. Mindenkinek, aki beült oda, szóltam, hogy ne nyúláljanak be az ülés alá. Két napig ott volt, mire megfogta az egeret!

A riasztó újra felszivított. A csapat visszahőkölt, már mindenkinek belefájdult a feje. Kifogytak a tanácsokból. Végszóra érkezett meg a furgon tulajdonosa. Egy pillanatig tétovázott, amikor megpillantotta a selyempongyolás markotányosnők vérmes csapatát. Mintha egy Molière-darab vitriolos jelenete peregne a parkolóban.

- Görbe éjszakája volt, szomszéd?

- Ami kikívánkozik, annak ki is kell jönnie!

A zsebéből előhalászta a kulcsot. Dühösen kitérta az ajtókat, a csomagtartót.

- Ne prédikáljatok itt tovább! Gyerünk, hozzátok a macskákat, most rögtön, az összeset, ahány csak van, és bezárom őket a furgonba. Nem engedem ki őket, amíg meg nem fogják azt a nyamvadt egeret.

- Ha a kandúrokat összezárná, előbb végeznének egymással, mint az egérrel. De majd mi ellátjuk a baját!

Tanácsadóm! Barátom! Ne hagyj magad!

A szomszédasszonyok karát nem lehetett megfélemlíteni, elszántan közelítettek a furgonos felé.

A volán mögé pattant, rükvercbe kapcsolt, és egy gyors félholdkanyarral, jelzés nélkül hátrált ki az úttestre. Eltűnt a szemünk elől a furgon a kanyarban. Percek alatt kiürült a placc. Már csak egy távoli utcából harsant fel időnként a vijjogás.

A képernyő előtt ültem, kezem az egéren.